

JÉZUS MENNYBEMENETELE

P. Barsi Balázs ofm konferencia beszéde

Krisztus Hívei! Kedves Testvéreim!

Van-e kapcsolat Urunk Mennybemenetele és a mai, mostani életünk között? Merjük-e bevallani magunknak, hogy nem tudunk mit kezdeni a Márk-evangélium utolsó mondataival: "Az Úr Jézus miután szavait befejezte, fölment a mennybe és Isten jobbján foglalt helyet." Nem az zavar bennünket, hogy másképp látjuk a csillagos eget, mint ahogy az apostolok korában. Tudjuk, hogy nincs dongaboltozat, ami fölé lehetne menni és nincsen olyan értelemben alvilág sem, ahogyan az ókori ember ezt gondolta. Ez nem rombolhatja le hitünket, hiszen jól tudjuk, hogy a Biblia az "ég" szóval azt akarja mondani, hogy Isten transzcendens. Minden fogalmunkat, minden elképzelésünket, a teret és az időt felülmúlja. Az alvilág jelenti azt a létmódot, ahová a magárahagyott, bűnbeesett teremtmény zuhanni képes. Nem ez zavar minket. Nem az ünnep dogmatikai tartalma, hanem miként érint ez bennünket itt és most? Értünk és a mi üdvösségünkért történik mindez. Ha a Mennybemenetel napján nem vesszük észre, hogy ez "értünk és a mi üdvösségünkért" történt, azért, ami holnap meg holnapután velünk történik, akkor rosszul ünnepeltünk. Talán az segít bennünket, testvéreim, hogy van ennek a mai ünnepnek egy ellenpólusa. A Híszkegyben így szólunk róla: "Szálla alá poklokra." A poklokra szállás és a Mennybemenetel egyetlen üdvösségtörténeti eseménynek a két szélső, legtávolabb eső pólusa. Nemrég merészeltem nektek egy vasárnap este arról beszélni, amiről általában csak halgatni szoktunk: nagyszombat félelmetes csendjéről. Legfeljebb egy ikont szemlélünk, melyen látjuk, hogy Krisztus leszáll az alvilágba, megragadja Ádámot, az embert és húzza ki onnét. Felfoghatatlan mélységű titok. Arra döbrentünk rá, hogy ez azt jelenti, hogy Krisztus az embert vállalja abban a mélységben, ahová leszállni képes. Nem a halál a legnagyobb mélység, hanem az értelmetlen, magányos létezés. A halál ennek csak szimbóluma. A halálban attól félünk, ami nem is halál, a kárhozattól: a végtelen magánytól és éppen Nagyszombat tanít bennünket arra, hogy Krisztus oda ment le, ahová a bűnös ember zuhant. Ez nem a megsemmisülés! Annál mélyebb! Ez az értelmetlen lét, a magára maradt emberi egzisztencia. Így lett Krisztus a mi atjónk az égbe, így lett a mi utunk az Atyához, így lett a mi üdvösségünk. Ma ennek az ellenpólusára tekintünk: Jézus, az Isten dicsőségébe érkezett. Félelemtől szorongatott szívvel kérdeztem ma hajnalban Krisztus Uramat: Ebben a nagy dicsőségben jelent-e még valamit számokra a mi földünk? Palesztina útjai, ahol minket kerestél? Mond-e Neked még valamit az én nevem? A húsvéti titok, a szeretetnek a misztériuma. A szeretetnek pedig igazában két nagy kísértése van. Illetve bennünk, akik az Úr által szeretve vagyunk, két szorongató kétely merül föl:

Az egyik: Aki engem szeret, az Úr, vállal-e engem nyomorúságom legmélyén? A bűneimben? Vállal-e olyan mélységben, amelyben senki emberfia nem vállalna már? Erre válaszol Nagyszombatnak a misztériuma.

A másik, hogy: Aki engem szeret, az Úr, vállal-e engem dicsőségének tetőfokán? Megvall-e engem, mikor majd mindenek térdet hajtanak neki a mennyben, a földön és az alvilágban? Egy barátság ezen a mélységen méreli meg. Elhagy-e engem Ő, aki szeret, nyomorúságom feneketlen mélységében? De ez nem elég. Lehet, hogy itt kitarok mellettem ahogy tud és ameddig tud, de elfelejt-e engem dicsőségének tetőfokán? Mellékszereplő, vagy netán pusztán statiszták leszek-e ott, akkor, amikor Ő az örök ünneplés asztalánál ül az Atya dicsőségében? Vagyis akkor, amikor én már semmit sem tudok hozzáadni az Ő dicsőségéhez, tovább szeret-e engem? Emlékezik-e rám? Keres-e engem Jézus, abban a mérhetetlen-nagy tömegben? Az angyalok és az arkangyalok, a

szerafok és a fejedelemségek előkelő mennyei parlamenti fogadásán? Jelentek-e Neki valamit? Ugye megérezitek, hogy milyen komoly szorongás ez? Hogy üdvösségünk miatt szorongunk. Mert az én mennyországom nem valami jó érzés lesz, amelyet drótokon keresztül Isten belém vezet és eufóriás érzés tölt el. Az én mennyországom Ő maga, Jézus. Az, akit szeretek és azok, akiket szeretek Őbenne.

A mai ünnep erre a legnagyobb szorongásra ad választ. Jézus ma megvall engem Atyja és angyalai előtt. Nem szavakkal! Szavakkal majd az utolsó napon vall meg, miután én is megvallottam Őt az emberek előtt. Ma nem szavakkal, hanem mennybemenetele tényével vall meg engem, mert a mai napon Jézus az én emberi természetemben jelenik meg Isten örökkévalóságának a világában. Teste, amelyet értem vett fel, nem jelmez, amelyet emlékül vitt magával távoli barátjától! Mintha amerikai ismerősöm szülőfalum népviseletébe öltözne be, és otthon bemutatná, hogy milyen ez a népviselet.

Amit Isten belevisz örökkévaló életébe, annak elmondhatatlan nagy jelentősége van. Jézus nem népviseletként, nem ruhaként vette föl az emberi természetemet! Megérted ezt keresztény?

Velem egylényegű lett, amint istenségében Atyjával egylényegű. Örökre emberré lett! Itt a teológia azonnal megérinti a szívemet és igenis befolyásolja azt, hogy ma éjszaka hogy imádkozom, hogy alszom és holnap, hogy dolgozom! A hétköznapokat érinti meg! *Az Atyjával egylényegű! De velem is!* Emberségében van jelen Isten dicsőségében. Nem műkedvelésből, hanem átmeneti rajongásból, nem egy multimilliomos, magának sokat megengedő rapzodikus föllángolásból, hanem isteni szeretetéből, amely végleges és örökkévaló és soha nem törölhető bélyeggel jelöl meg mindent, amit magáévá tesz. Isten nem csak emberré lett, hanem ember is maradt egy örökkévalóságon át. Az Űristennek van föltámadott arca, van föltámadott szíve, teste. Van emberi pszichéje. Van sok emberi, föltámadott emléke, millió vonatkozása a földelel és veled. Nem az Atyaistenért lett emberré Krisztus. Őérette Isten maradt, hanem "érettünk és a mi üdvösségünkért" lett emberré, hogy nekünk lehessen "emberarcú" örökkévalóságunk. A két, mindent megmérgező kétely feloldódik bennem. Nagyszombat hajnalának csöndje és az ascenzió estjének csöndje meghozza a megnyugvást és azt a bizonyosságot, hogy : A SZERETET SOHA MEG NEM SZÚNIK. Így ennek a két napnak a csöndjében bejárom Jézus szeretetének végtelen méreteit és megismerem - az összes szentekkel együtt -, hogy mi a szélesség és a hosszúság és a magasság és a mélység. Megismerem Krisztus minden ismeretet felülmúló szeretetét és betelek Isten teljességének gazdagságával. - És most kérem értetek a mai szentleckében fölhangozott Szent Páli könyörgéssel: "Urunk Jézus Krisztus Istenét, a dicsőség Atyját, hogy adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás lelkét. Világosítsa meg lelki szemeteket, hogy megértsétek, milyen reménységre hívtok titeket. Milyen gazdag a szentek fölséges öröksége és milyen mérhetetlenül nagy az Ő hatalma, amely megnyilvánult fölöttünk, akik hívők lettünk."

Milyen reménységre hívtok meg minket? Ez a keresztény remény nem valami abszolút ismeretlen dologba kapaszkodik. A keresztény jövő egy történelmi múltban gyökeredzik. Abban, hogy az Isten Fia meghalt értünk. A holtak föltámadása, a mindenség átalakítása nem lesz olyan nagy-jelentőségű esemény. Eltörpül azon esemény mellett, hogy a Kálvária dombján az Isten Fia meghalt értünk, s harmadnapon dicsőséges testében megjelent nekünk. Ez a mi reménységünk. Ezért mondja Szent Pál, hogy: "Krisztus maga a mi reménységünk." És ezzel a reménységgel az Űr Jézus az egész történelem fölött ítéletet mond. A történelem lezárul az emberiség halálával. Vagyis, kedves testvéreim, az egész emberi történelemnek belsőleg nincs értelme. Az az emberi agy, mely valami értelmet vél látni benne, el fog rohadni és ki fog száradni. S mint szétszórt dinnyehéjak, olyanok lesznek a koponyák. Ez lesz az utolsó napon. Tehát a történelemnek önmagában nincs értelme. Mindenki, aki értelmet adott neki, porba fog hullni! Ez tény! Ez nem ijesztgetés! Ez az abszolút tény, amivel szembe kell néznünk. A történelmen belül a történelemnek értelmet adni nem lehet. Csak a történelemben végbement Krisztusi halál és föltámadás adja meg

annak igazi értelmét. Mert a föltámadt Krisztus átment a halálon. A történelemnek értelme Ő maga! Azért csak ez az egy Evangélium van. És ezt meg lehet érteni. Isten az értelmünkre apellál. Lehet a hitet pszichológiailag vizsgálni és lejártni. Ezt meg fogják most tenni! Megkezdték már évekket ezelőtt. A harcos ateizmus után, a kereszténységet kigúnyoló cinizmus jön. Nyugodtan be lehet mutatni és meg lehet vizsgálni a hitaktus pszichológiai gyökereit. Mindent lehet vele tenni! Mindent lehet mondani, de aki beszél s aki ideológiát gyárt, s aki hallgat, mind megsemmisül egyszer. Tehát minden értelem értelmetlenségbe torkollik. Egyedül a föltámadt Krisztus képes megadni a történelem értelmét pontosan azzal, hogy föltámadt és így lett jövője az emberi testnek. Értsétek meg, milyen örökség vár minket. Az Isten a mennyben jobbjára ültette Jézust, tehát nem a lelkünk él csupán tovább. Ez embertelen örökkévalóság lenne. Szécsényben a Hízkegyről szóló előadásom utolsó összefoglalóján egy néni kifejezte meggyőződését, hogy: azért ő annak is örülne, hogyha csak a lelke üdvözlne. Én nem örülnék neki, mert én nem vagyok lélek! Én testben élek! Félnék attól, hogy pusztán a lelkem élne örökké önmagában. Embertelen örökkévalóság lenne az! S talán a keresztény reményt nem jól hirdettük meg és ezért még a hitetlenek is azt gondolják, hogy mi csupán a lélek halhatatlanságában hiszünk. Azt hiszik, hogy a mi reménységünk, a mi örökségünk, a lélek továbbélése. Nem az! "Várom a holtak föltámadását." De hogyan lehetséges ez? Az apostolok látták Krisztusban. Őbenne nyilvánvalóvá lett! Az emberiség egy egysége, mégpedig az Isten Fia, aki velünk abszolút szolidaritást vállalt, a mi testünkben ment be az Isten dicsőségébe. Tehát az emberi test örökkévalósítva van. Nem konzerválva, hanem átalakítva Isten dicsőségébe. Elképzelhetetlen a szentek fölséges öröksége. Ezért Jézus Krisztus ad az örökkévalóságnak vonzó színezetet. Most már megértem azt, hogy sokan nem kívánkoznak örökké élni, ha az örök élet csak a lélek továbbélését jelentené. Így én sem akarok tovább élni! Ahogy a nagy vallások elképzelik. Tán jobb volna megsemmisülni, mint árnyakként hánykolódnunk egy jeges, személytelen örökkévalóságon át.

"Megmutatta Isten mérhetetlen hatalmát, amikor föltámasztotta Fiát és jobbjára ültette és minden fejedelemség, hatalom, erő és uralom fölé helyezte. Minden néven nevezhető méltóság fölé emelte, nemcsak ezen a világon, hanem az eljövendőn is." Látjuk, hogy Krisztus milyen gyöngye a történelemben. A totalitarisztikus rendszerek erősebbek. Krisztust elfelejtik a közéletben. Visszavonul az emberi szívekbe! S ez valami rémületet kelt bennünk, testvéreim. De miről is szól itt a Szentírás, amit Isten ígje, mikor azt állítja, hogy: "Minden néven nevezhető hatalmat ezen a világon és az eljövendő világban Krisztus lába alá vetett az Atya."

Ez azt jelenti, hogy akármilyen erős a római császárság, a hitleri uralom, a sztálini birodalom és amik ezután jönnek, mind megsemmisülnek uraikkal együtt. Mind a temetőbe lesznek kihordva! Mind! A Krisztus pedig föltámadt! Az Ő ereje az egzisztenciális síkban, a létezés legmélyén mutatkozik meg. Nem látható módon, de mindent áthat pusztán értelmességével. Krisztus ereje mérhetetlen erő! Krisztus hívei, ne féljete, lehet az Egyházat üldözni! De a mi hitünk legyőzte a világot! Maga a győzelem a mi hitünk! Mert minden emberi erő, amely Krisztus ellen, Isten ellen tusakodik, vagy el akarja felejteni, vagy egy olyan társadalmat akar, olyan világot, amelyben végleg semlegesegek lehetünk az Istentől és nyugodtan élhetünk a földön - mindenestől a teljes értelmetlenség felé tart! A szemetek előtt omlott össze egy birodalom úgy, hogy nem is kellett hozzányúlni. S a szemünk előtt még nagyon sok minden össze fog omlni! Az Egyházban is az, ami emberi! Krisztus a létezés síkján az emberiséget magával vitte egy új világba. Ez az Ő uralma!

Egyesek szeretnek arról képzelődni, hogyan keletkezett az élet. Szerintük az édesvízű tenger partján megjelent egy parányi egyszéjtű lény. Menjünk most bele ebbe az álmodozásba! Azt az egyszéjtű parányt össze lehetett volna tiporni és akkor vége lett volna mindennek. Abban az egy séjtben ott volt minden, ott volt a kozmosznak jövője. Ne nyilatkozzunk túl hamar, hogy mi a gyöngye és mi az erős! Pontosán Krisztusnak a gyöngesége mutatja az erőt, mert Ő nem abba a rétegbe lépett be, ahol a mi politikai, gazdasági életünk zajlik, hanem mélyebb rétegbe! Oda, ahol a

halál uralkodott rajtunk! Oda, ahol az Istentől való elszakadás gravitációja húz minket lefele. S ott mentette meg az embert. Ezért az Atya Jézus lába alá vetett minden néven nevezhető hatalmat. Az eljövendő világban is! Ezért idézi az efezusi levél a föltámadt Krisztusra vonatkoztatva a nyolcadik zsolnárt: Krisztus az a férfi, az az ember, aki uralkodik. Akinek a lába alá vannak vetve mindenek.

Tehát nem egy arkangyal van a teremtés csúcán. Az angyalok egy emberi láb alatt vannak. A szeráfok és a kerubok lábának zsámolya. Egy emberi láb alatt vannak, amelyen ott vannak a szögeknek a helyei!

Föl tudjuk-e fogni a mai napnak a hatalmas örömhírét, hogy *Krisztus győzött és Krisztus szeretete örökkévaló!* Hogy az ember (mi magunk) bejutott az Isten dicsőségébe. Nem kellett megszakadnunk, nem kellett lélekké válnunk, nem kellett elspiritualizálódnunk! Nem! Egy ember már ott van mindörökké az Isten életében. Egy végtelen örökkévalóságon át. A názáreti Jézus nem műkedvelő emberként, nem ruhaként vette fel emberi testünket. Fölfoghatatlan titok! Ekkora szerelemről nem álmodhatott emberi szív.

Most amikor látjuk a magasságot, nemcsak a mélységet, sejtjük meg Krisztus szeretetének méreteit, amely minden elképzelést és emberi ismeretet fölülmül. Ki merné azt állítani, hogy ez nem érinti a hétköznapijainkat? Minden pillanatunkat, legapróbb döntéseinket, ez mindent befolyásol, mindent meghatároz. Ez a szelíd és többet meg nem szűnő világosság, amely az Egyházon keresztül áthatja az emberiséget.

Figyeljete az írásra: az Egyházat nem vetette a lába alá, mert az az Ő teste! A világot vetette a lába alá. Tehát az Egyház, vagyis mi, organikus kapcsolatban vagyunk Vele! Nincs megszakadás! Amikor az Egyház itt az Úr halálát és föltámadását ünnepli, akkor a szentekkel együtt ünnepel. Akkor az égben is ugyanúgy ünnep van! Mert egyetlen főpapunk van, Krisztus! Nincs egy földi műse és egy égi liturgia, hiszen mi a keresztség által az Ő életének már részesei vagyunk. Az eljövendő világ zsengeit magunkban hordozzuk, ezért az Egyház organikus egységben van azzal a Krisztussal, aki már az Atyánál van. Az Egyházban romolhatatlanság, isteni élet van benne, elkezdődött föltámadás. Van az Egyházban romlásra ítélt bűn, gyatraság, evilághoz való kötődés is, de mégis az Egyház az Ő teste, az Ő testét pedig nem vetette uralom alá, hanem szüntelenül élteti és így jelen van benne!

KRISZTUS KÖZÖTTÜNK,

KRISZTUS BENNÜNK!

Amen.